

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Hannah Grace

Daydream

Copyright © 2024 by Hannah Grace

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-618-3
COBISS.SR-ID 184467209

HANA GREJS

SANJARENJE

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

*Za sve najstarije ćerke koje znam
Vidim vas,
cenim vas,
i najvažnije,
volim vas zbog vas samih, a ne zbog svega što činite za druge*

Plejlista

ART TYLA	2.29
DAYDREAMIN' ARIANA GRANDE	3.31
HOSTAGE BILLIE EILISH	3.49
LET ME GO GIVĒON	2.57
WHAT MAKES YOU BEAUTIFUL ONE DIRECTION	3.20
END OF AN ERA DUA LIPA	3.16
MARJORIE TAYLOR SWIFT	4.18
VALENTINE LAUFEY	2.49
NEVER KNOCK KEVIN GARRETT	4.36
WE CAN'T BE FRIENDS (WAIT FOR YOUR LOVE) ARIANA GRANDE	3.49
GIRL I'VE ALWAYS BEEN OLIVIA RODRIGO	2.01
DON'T BRYSON TILLER	3.18
WANNABE SPICE GIRLS	2.53
KARMA TAYLOR SWIFT	3.25
LITTLE THOUGHTS PRIYANA	1.12
I MISS YOU BEYONCÉ	2.59
HOW DOES IT MAKE YOU FEEL VICTORIA MONÉT	3.36
TEENAGE DREAM KATY PERRY	3.48
POV ARIANA GRANDE	3.22
DANDELIONS RUTH B. 3.54	2.15

„Ali knjiga je samo portret srca – svaka
strana je jedan otkucaj.”

– Emily Dickinson

Pismo od Hane

Dragi čitaocē,

Znam da jedva čekate da počnete, ali želela bih samo da postavim pozornicu pre nego što zaronite u Henrijevu i Halinu ljubavnu priču. Rekla sam da će ovo biti „kratka napomena”, ali dok sedim ovde i razrađujem ono što želim da kažem, mogu da kažem da neće biti, pa budite spremni na to.

Otkako sam objavila prvo izdanje *Ledolomca*, dobila sam mnogo poruka s pitanjem hoće li Henri dobiti dijagnozu koja će objasniti osobine za koje sam uvek govorila da ukazuju na neurodivergentna stanja. Kratak odgovor je ne, neće.

Neki od vas možda misle, dobro? Fino? Mogli smo da pročitamo knjigu da to saznamo... ali znam da se mnogi od vas pronalaze u liku Henrija ili su možda na sopstvenom putovanju, i možda će vam biti važno da ovo saznate unapred.

Uvek sam govorila da ne bih pisala priču o dijagnozi, pa ovo ne bi trebalo da bude šok za one koji već neko vreme prate moj rad. Postoji toliko mnogo razloga za to, ali osim realnih prepreka s kojima bi se Henri možda suočio kroz zdravstveni sistem, glavni razlog je što ljudi svakodnevno žive ispunjen život iako im niko nije objasnio zašto se osećaju drugačije.

To što neko nema medicinsku dijagnozu ne znači da je manje vredan niti da su mu želje i potrebe neopravdane.

Henri i njegovi postupci su uvek bili blago zasnovani na mojim sopstvenim, a bilo je potrebno trideset godina da dobijem dijagnozu ADHD, koju nisam imala kad sam počela da pišem

o Henriju. Kad sam imala dvadeset godina poput Henrija, osjećala sam se bespomoćno i uznemireno jer mi se činilo da moj mozak jednostavno *odbija* da radi kako treba i gušila sam se, a niko ni u jednom trenutku nije pomislio da je to možda nešto više od anksioznosti i depresije, što mi je dijagnostikovano.

Veoma sam iskrena kad kažem da mi je bilo teško da napišem ovu knjigu. Želela sam da je napišem dobro zbog svih vas, i što je još važnije, zbog Henrija.

Dodajem delić sebe u svaki lik koji kreiram: Anastazijinu anksioznost, Nejtovo samopožrtvovanje, Aurorinu potrebu da bude željena, Halinu usamljenost i unutrašnje ožiljke koje Ras ima zbog očeve zavisnosti od kockanja. Provela sam mnogo vremena brinući se hoće li ljudi razumeti delove Henrijeve ličnosti – delove moje ličnosti – kada se isključi ili oseti potrebu da se osami. To je deo mene koji se iscrpljuje preslikavajući ljude oko sebe i upijajući njihove karakteristike kao sunđer. Deo koji se toliko trudi, a još uvek pogrešno shvata stvari.

Ironično, pritisak koji sam sebi nametnula da vas sve ne izneverim možda je bio nešto što najviše liči na Henrija od svega što sam mogla da uradim.

Verujem da je Henri lik koji se najviše promenio otkako sam ga stvorila, a to je zbog toga što sam se *ja* toliko promenila otkako sam vam predstavila Nejta i Stasi.

Nadam se da ćete pročitati ovu priču i videti čoveka koji *voli* ljude oko sebe, a kada dođe do sukoba, gledajte kroz sočivo saznanja da ne misle svi na isti način.

Iskreno se nadam da je *Sanjarenje* vredelo čekati.

Opustite se, priča je duga.

S ljubavlju,
grlim vas i ljubim, Hana

1.

HALE

„Mislim da bi trebalo da raskinemo, Hale.”

Vilov sumoran izraz lica izgleda apsurdno u mojoj kuhinji. Uvek sam bila previše sentimentalno vezana za karnere i cveće koje je nekada ubrala moja baka da bih ih zamenila. Ormarići limunžute boje bili su „uradi sam” projekat koji je preduzela nakon što je naučila da pravi suvi martini kod kuće s gospođom Astor iz susedstva. Džoj, ragdol mačka koju je nana kupila da proslavi moje useljenje, dremala je na pultu za doručak okružena pletenim ribicama. Miris druge ture kroasana jer mi prva nikad ne uspe.

Sve je preterano domaće. Previše neozbiljno. Previše normalno da bi ostavilo prostora za njegovu krutost.

Pogledom prati svaki moj pokret dok skidam kecelju na kojoj piše *Ovo ja kuvam*, koju mi je kupio za rođendan, kao da čeka da izvedem neku vrstu dramatičnog ispada. Napetost u njegovoj vilici naglašava oštre crte njegovog lica, a on nimalo ne liči na opuštenog momka s kojim sam izlazila poslednjih godinu dana, a još manje na mog desetogodišnjeg prijatelja. Ne, ovaj Vil izgleda kao neki veoma uznemiren muškarac.

Okačim kecelju na kuku pored šporeta, pa privlačim stolicu kako bismo sedeli jedno naspram drugog za pultom. Kada naslonim lice na dlan, nisam sigurna da li ga namerno imitiram ili je to zbog toga što se toliko dobro poznajemo.

Pružajući ruku preko pulta i uzimajući moju, snažno je stiska, ohrabrujući. „Reci nešto, Hal. Želim da ostanemo prijatelji.”

Moram nešto da kažem. Ono što nemam u iskustvu, nado-
knađujem zdravim razumom, pa sam prilično sigurna da su
raskidi dvosmerni razgovor. Uzvracam mu stiskom ruke, da
barem *izgleda* da učestvujem. „U redu.”

Nisam ovako zamišljala svoj prvi raskid. Nisam očekivala da
ću osetiti... ništa? Mislila sam da ću fizički osetiti kako mi srce
puca. Da će ptice prestati da pevaju i da će nebo postati sivo,
a iako je praznina koju sam nekada zamišljala tu, nekako nije
ista. Nisam sasvim sigurna da je normalno zamišljati svoj prvi
raskid, ali mislila sam da će biti bar malo zanimljiv. Ali naža-
lost, kao i moj ljubavni život u celini, ovo je bljutavo. Ništa se
ne lomi i nebo je jednako plavo kao i uvek ovde u Los Anđelesu.

„Ne moraš da se suzdržavaš, Hal. Slobodno iskreno reci
kako se osećaš.”

To što me hrabri da kažem šta mislim gotovo da pogoršava
celu ovu situaciju. Izvlačim ruku iz njegove, pritiskam dlan-
ovima bedra i smišljam kako da se na najbolji način izborim sa
ovim. „Ne suzdržavam se. U pravu si, i ja mislim da bi trebalo
da budemo samo prijatelji.”

Vil me gleda potpuno zapanjeno. „Slažeš se? Nisi se uzne-
mirila?”

Imam neodoljiv osećaj da Vil želi da budem uznemirena, i
ne mogu reći da ga krivim. Bilo bi mi drago da sam uznemire-
na jer bih bar znala da umem da se zaljubim.

Zato što sam stvarno, stvarno želela da se zaljubim u njega.

Obično nemam problema da nađem pravu reč, ali trenutno
to niko ne bi pomislio. Teško mi je da kažem pravu stvar jer
nikako ne želim da povredim Vila. Iskreno, počinjem da žalim
što nisam odglumila izliv emocija.

„Nije da nisam uznemirena, samo mislim da ne treba da
odugovlačimo stvari ako ne funkcionišemo. Volim te, Vile. Ne
želim da pokvarimo prijateljstvo pokušavajući da budemo u
vezi.” *Više nego što već jesmo*, to je ono što ne govorim.

„Ali nisi zaljubljena u mene”, dodaje, s jasnom gorčinom u glasu. „Jesi li?”

Kada bih mogla da šutnem sebe, uradila bih to. „Je li to uopšte važno kad si upravo raskinuo sa mnom?”

Kao da sam šutnula *njega*. „Meni je važno. Nije isto kad kažeš da me voliš i da si zaljubljena u mene. Ali nisi, zar ne? Nikada nisi ni bila, i zato si srećna.”

Ne mogu da verujem da misli da sam srećna. Poznaje li me on uopšte?

Svi osim nas dvoje bili su ubeđeni da ćemo Vil Elington i ja završiti zajedno.

Kada su se moji roditelji rastali, a mama se udala za očuha Pola, preselili smo se iz Njujorka u Arizonu zbog Polovog posla. Elingtonovi su živeli u susedstvu i naši roditelji su brzo postali najbolji prijatelji. Izgubila sam pojam o broju praznika i odmora koje smo proveli zajedno tokom protekle decenije, što znači da Vil i ja nismo imali izbora – morali smo da se družimo.

Međutim, među nama nikada nije bilo privlačnosti. Nije bilo glasina o tome jesmo li zajedno ili ne, nije bilo produženih dodira ni tajnih trenutaka. Samo Hale i Vil, komšije koje su bile dobri drugovi.

Zajedno smo preživeli srednju školu i gledala sam kako izlazi sa svima u našem razredu, a nijednom nisam ni pomislila da mu je mesto sa mnom. Onda me je pre godinu dana, kad smo se oboje vratili kući s koledža preko leta, Vil pozvao da mu budem pratilja na venčanju. Prilično sam sigurna da je imao prvi izbor i da to nisam bila ja, ali pozvao je mene jer je popustio pod pritiskom roditelja.

Većiti *tradicionalisti*, smatrali su da nije zdravo da žena provede leto čitajući i pišući jer „nikada neću naći dečka povijena nad knjigom”. Čak i kada im je moja sestra tinejdžerka Ćiđi rekla da su zvali iz devetnaestog veka i tražili da im vrata način razmišljanja, oni su nastavili da navaljuju da prihvatim poziv.

Upravo na tom venčanju, posle previše gutljaja iz boce vina koju smo ukrali s jednog od stolova, došlo je do poljupca koji je izazvao celu zbrku.

U početku je bilo uzbudljivo, a te dve nedelje pre nego što smo se vratili u školu doživela sam naš odnos na potpuno novi način. Vil je uvek bio popularan i koliko god da me je sada sramota da to priznam, osećala sam se posebnom jer je želeo da se zabavlja sa mnom.

Bio je kapiten srednjoškolskog hokejaškog tima, a poznavao ci su tvrdili i buduća zvezda Nacionalne lige. Uvek je bio zgodan i harizmatičan; mogao se izvući iz svake situacije tim svojim šarmantnim osmehom. Na faksu mu se samopouzdanje samo povećalo, a kad sam mu dolazila u posetu tokom prve godine studija, bilo mi je jasno da ga tamo vole kao i kod kuće.

Dakle, kad se sve uzme u obzir, zašto ne bih želela da izlazim s njim kao i sve ostale devojke? Bio mi je jedini prijatelj. Imalo je smisla, zar ne?

Ja nisam bila nikakav kapiten, i nije bilo potrebe da se izvlačim iz bilo kakve situacije jer nisam radila ništa zanimljivo. Ne postoji dugačak spisak pohvalnih reči koje se čuju kada ljudi pričaju o meni. I tako, bila sam malo polaskana.

Naši roditelji su, naravno, bili oduševljeni. Njihovi snovi o planiranju venčanja i zajedničkim unucima bili su bliži, i nije bilo važno što sam ja u Mejpl Hilsu, a on u San Dijegu. To je samo dva sata razdaljine i bili su sigurni da će sve biti u redu jer mogu svoj raspored da prilagodim u skladu s Vilovim hokejaškim obavezama.

Ništa. Strašno.

Njihovo samopouzdanje dalo je i meni samopouzdanje, što je bilo nešto za čim sam očajnički žudela jer je početno uzbuđenje nestalo kada je Vil prvi put tražio da imam seks s njim. Rekla sam mu da nisam spremna, a on je rekao da sam se uplašila

zbog brojnih devojaka s kojima je spavao, ali da ne treba da brinem. Ja sam mu sa užasnutom grimasom, uz snažan poriv da pobeegnem, rekla da me nije briga s kim je bio ranije i da njegov seksualni život ne utiče na to hoćemo li učiniti taj korak ili ne.

Želela sam leptiriće i neobjašnjivu potrebu da blago poskočim dok se ljubimo, a dobila sam žaoke. Gadne, neprijatne ubode koji su me pekli kad god bi Vil zavukao ruku ispod moje majice. U utrobi sam osećala da nešto nije u redu, ali srce mi je govorilo da mi samo treba vremena. Glava mi je rekla da već znam sve odgovore, ali previše sam glupa da ih poslušam.

„Hale? Jebote, hoćeš li izaći iz svoje glave dovoljno da pričaš sa mnom? Bože”, kaže Vil grubo i dovoljno glasno da probudi Džoj. Ona pređe preko stola i očeše se repom o moju bradu pre nego što legne ispred mene. Tajmer rerne zapišti, a Vil sebi u bradu mrmlja psovke dok ga ja isključujem i vadim kroasane koji mi se više ne jedu.

„Ništa u vezi sa ovim me ne čini srećnom. Čini mi se da si ljut na mene što sam rekla u redu, a nisam – šta? Vrištala na tebe? Zaplakala?”

On ironično frkne i prinese usnama šolju kafe, koja priguši sve što je promrmljao. Uvek sam mrzela mrmljanje. „Nerviram se zbog svih pridika koje ću popiti jer sam ja taj koji raskida s tobom zato što ti previše svima ugađaš da bi to sama uradila.

„Ispašću najveći seronja na svetu što sam uradio nešto za šta si bila prevelika kukavica. Nije fer. Želim te, ali ti ne želiš mene, pa ja moram da ispadnem loš.”

Pogrešila sam. Postoje reči koje se čuju kad neko priča o meni. Samo nisu pohvalne, rekla bih.

„Ne ugađam nikome. Pokušavala sam da nam dam šansu da rešimo stvari. Nije da sam htela da ispušim.”

„Voleo bih da želiš da pušiš. Možda bi nam to rešilo probleme”, promrmlja dovoljno glasno da čujem.

Kao da mi sipa so na ranu – metaforičku, koja je tu ponajviše zbog njega. Želim da zakolutam očima i kažem mu kako je detinjast i patetičan, ali u stvarnosti je konačno u ovom groznom razgovoru došao do nečega što me boli.

Ne znam zašto moji seksualni nagoni nestaju čim je on u jednačini, a *zaista* bih volela da znam. Ne želim da mu pružim zadovoljstvo da mu kažem da me je to pogodilo, pa uzdahnem i nakrivim glavu. „Baš si seronja.”

Prekrsti ruke na grudima dok tone u stolicu i skuplja se. Stiska koren nosa palcem i kažiprstom, ispušta zvuk koji je negde između uzdaha i stenjanja. „Izvini, to je bilo nisko. Samo” – ponovo seda uspravno, a njegova uznemirenost je u suprotnosti s njegovom obično ležernom prirodom – „ne mogu da ne mislim da bi sve bilo bolje kad bi naša veza *zaista* ličila na vezu dve odrasle osobe. Ne znam kako znaš da mrziš seks ako ne želiš ni da pokušaš. Bio sam tako strpljiv s tobom, Hale, zar ne? Strpljiviji nego što bi bilo ko drugi bio.”

Njegova potreba da sada raskine sa mnom odjednom ima više smisla, s obzirom na to da sam sinoć rekla da još nisam spremna za seks s njim. Ako strpljenje znači stati kada to kažem, onda je tačno – Vil je bio strpljiv. Ako strpljenje znači stalno spominjati seks i ispitivati me o tome šta mislim i osećam, a postati neraspoložen kad još jednom kažem da nisam spremna, onda je, naravno, bio strpljiv.

Prilično sam sigurna da se ništa od toga ne može protumačiti kao strpljenje, ali nemam snage da mislim o svom pretežno usamljeničkom seksualnom životu tokom doručka.

„Mi smo dve odrasle osobe u vezi – to je ono što našu vezu čini vezom dve odrasle osobe”, kao što sam već milion puta rekla. „I oh, bože, poslednji put, nikada nisam rekla da mrzim seks. Samo sam rekla da nisam spremna i napravili smo kompromis, radila sam druge st...”

„Oh, pošto se zbog toga što to nazivamo kompromisom osećam zaista odlično. Hvala.”

Dođe mi da lupam glavom o sto. „Vidi, skrećemo s teme. Reći ćemo roditeljima da je to bila zajednička odluka. Niko neće biti loš, obostrano je.”

S nevericom me prostreli pogledom. „Kao da će to proći. A Dan zahvalnosti? Božić? Odmor na prolećnom raspustu? Navivna si ako misliš da će odustati od svega toga.”

Ne mogu da se pretvaram da ne verujem da se plaši kako će naši roditelji primiti ovu vest. Toga se i ja plašim. Možda je u pravu; možda sam kukavica i previše ugađam ljudima, pa sam ga navela na ovo da bih se spasla.

Leto koje smo upravo proveli kod kuće jasno nam je pokazalo da smo, bez hobija i porodičnih obaveza koji bi nam ispunili vreme, prerasli jedno drugo. Vil želi avanture sa svojim prijateljima dok ne počne profesionalnu karijeru, a ja želim da objavim roman do dvadeset pete. Oboje imamo cilj, ali vozimo se u različitim pravcima. Kada se tome doda i napetost izazvana mojom nespremnošću da zbacim gaćice na zahtev, ovaj raskid je bio neizbežan.

Da imam prijatelje koji nisu i Vilovi, sigurna sam da bi se pitali zašto smo uopšte zajedno. To je nešto o čemu sam mnogo razmišljala tokom prethodne godine, a odgovor nije govorio ništa lepo o meni.

Svašta mi je padalo na pamet – od toga što, kako često kažu, ugađam ljudima, pa do kasne pobunjeničke faze protiv svog starijeg brata Grejsona. Uvek je mrzeo Vila. Tvrdio je da je previše arogantan i da je naše prijateljstvo previše jednostrano. Bila sam suviše uzdržana da bih se pobunila zbog bilo čega drugog, pa je prkošenje bratu bilo vrhunac bunta za mene. Čak i tada, moje obrazloženje je bilo malo nategnuto.

Na kraju nisam mogla da pobegnem od istine: u pitanju je usamljenost. Jer, koga bih ja imala kad bismo se rastali?

Naravno, naša veza nije bila savršena, ali zvao me je svakog dana i želeo me je u blizini.

„Reći ću da baš mnogo želim da provedem Božić s tatom i Šenon. Mislim da će mi brat biti tamo, pa ću ga iskoristiti da sve zvuči uverljivije. Dok se oboje vratimo kući u martu na prolećni raspust, svi će preboleti naš raskid.”

„Sigurna si?”, pita on. Upravo sam mu ponudila najbolju kartu za izlazak iz zatvora koja postoji i on ne može ni da prikrije sreću. Bože, ovo je mučno.

„Potpuno sam sigurna.”

Gledam kako se opušta. „Ako se ne vraćaš kući, mislim da više ne bi trebalo da dolaziš ni na moje utakmice.”

Iako to nije bilo neočekivano, volela bih da je raskinuo sa mnom *pre* nego što sam odlučila da odustanem od knjižnog kluba i preuredim svoj raspored predavanja kako bih imala vremena da idem na njegove utakmice.

Kažem *odlučila*, ali pošto sada nismo zajedno, pretpostavljam da više ne moram da pazim šta pričam kako bi Vil izgledao bolje. Smem da priznam da me je Vil molio celog leta iako sam više puta rekla da ne želim, sve dok konačno nisam odustala od svađe nakon što je rekao da se sve druge devojke trude. Uradila sam to čim su ponovo počela predavanja. Nije mi se dopadalo što sam izneverila knjižaru u tako kratkom roku, ali bili su tako ljubazni kad sam im rekla, a neko od njihovih prodavaca se radovao što će to preuzeti na sebe.

„Da, to je u redu. Ne želim da teram prijatelje da misle da moraju da izaberu stranu i verovatno će im biti lakše jer neću biti tamo.”

Da nisam poznavala Vila tako dobro kao što jesam, možda bi mi promakao način na koji su mu se obrve skupile kad se malo nadurio, ali definitivno sam primetila. Taj pogled neverice. „Ha, da”, češe se po vilici. „Svi mi već neko vreme govore

da prekinem, pa ne znam kako bi bilo da se pojaviš. Neprijatno, verovatno.”

Prvi put otkako je izgovorio: „Hal, mislim da treba da raskinemo”, dođe mi da zaplačem. Iako mi je bilo očigledno da između nas nešto nije u redu, na pomisao da su svi njegovi prijatelji s koledža razmišljali o tome i da su kolektivno odlučili da treba da prekine, želudac mi se zgrčio.

Uvek sam se trudila da idem na utakmice na koje sam mogla da se odvezem, čak i pre nego što smo bili zajedno. Nosila sam njegov dres, sedela sa ostalim devojkama, bodrila ga. Raspiivala sam se o tome šta ih zanima, trudila se da se uklopim dok su pričali o ljudima sa svog koledža koje nisam poznavala jer su moji prijatelji oduvek bili Vilovi prijatelji. Čak i kad smo bili mali, uvek me je upoznao s nekim novim.

Njegove reči me još bole dok gledam kako konačno ispija kafu do kraja. Izgleda tako bezbrižno, a ja se borim sa željom da pronađem najbliže parče zemlje i propadnem u nju. „Više mi nisu prijatelji, razumem.”

„Kad malo razmisliš, oni ti nikada nisu ni bili prijatelji”, bulji u mene, čeka da nešto kažem, kao da mi nije tek tako opušteno bacio moju najveću nesigurnost u lice, kao da priča o vremenu. „Jesi li se ikada zapitala da li bi imala prijatelje da ne živiš u svetu fantazije?”

„Bože, sada zvučiš kao tvoji roditelji. Ljudi mogu da uživaju u čitanju, a da i dalje u zdravoj meri ostanu u stvarnosti, Vile”, govorim otežući slogove. „Nisam pustinjak zato što volim da čitam. Niko me nije izbacio iz društvenog kalendara Mejpl Hilsa jer čitam ljubavne romane. Da provodim više vremena u Mejpl Hilsu umesto da te pratim unaokolo, možda bih imala svoju ekipu ovde.”

On frkće i na korak je da svojom arogancijom zaradi kroasan u glavu. „Možda ja ne bih tek tako protraćio godinu dana svog

života da si se našom vezom bavila koliko i onima koje nisu stvarne.”

Neverovatno je kako je jedan razgovor dovoljan da potpuno promenite mišljenje o nekome. „Mislim da bi sada trebalo da kreneš kući.”

„Ne budi tako osetljiva, Hal.” Ustaje sa svog mesta i prilazi mi. Ruku koju mi spusti na rame osećam deset puta težom nego što bi trebalo, a njegov poljubac u kosu me prži kao kiselina. „Samo stavljam sebe na prvo mesto. Radim nešto za sebe, znaš. Nova je godina i zaslužujem novi početak. Hokej post...”

Njegov glas bruji u pozadini, ali ne mogu da se nateram da slušam kako treba jer mi je potrebna svaka trunka samokontrole da ne počnem da kukam o tome kako *znam* to jer ga i ja stavljam na prvo mesto otkad znam za sebe. Zapravo, sve stavljam na prvo mesto.

Provela sam ceo život opterećena zadacima i odgovornostima koje drugi ljudi ne žele. Bez sumnje se žrtvujem jer sam to uvek radila, a u ovom trenutku je teško znati da li je to prava želja da pomognem ili samo navika.

Kako se moja porodica spajala i rasla kroz razvod mojih roditelja i njihove nove brakove, rastao je i moj spisak ljudi kojima treba da pomazem. Iako je Grejson najstariji, sve je palo na moja leđa. Otkad pamtim, slušam samo: „Oh, Hale će ti rado pomoći”, a nijednom: „Hale, možeš li?” ili: „Hale, imaš li vremena?”

Ne sećam se da sam to tražila, i umorna sam.

Volela bih da kažem da su moji problemi sa udovoljavanjem ljudima ograničeni na ljude koje volim, ali znam da nisu. Tu su i Vil, njegovi prijatelji, roditelji, komšije... nepoznati ljudi...

Osećam se kao da se svako ko je ikada došao u kontakt s mojim životom nekako probio iznad mene na mojoj listi prioriteta, i pogledajte gde me je to dovelo.

Sama sam, bez prijatelja, bez hobija, a raspored mi je savršen za ulogu idealne devojke nekog hokejaša, ali upražnjen s obzirom na to da sada nemam čime da ispunim to vreme.

Dosadilo mi je da budem prolaznik u svom životu. Dakle, ako će Vil provesti treću godinu čineći stvari za sebe, onda ću i ja.